Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 030 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE**
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en als niet-begeleide minderjarige wordt vertegenwoordigd door haar voogd X, op 6 april 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 februari 2026 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster reist op 29 juni 2024, aan de hand van haar Turks paspoort en een door België uitgereikt Schengenvisum, naar België in het kader van een familievakantie bij haar maternale oom. Zij reist samen met een minderjarige nicht. Zij wordt op 9 juli 2024 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, dat vermeldt dat zij is toegelaten tot een verblijf tot 12 september 2024.

1.2. Op 3 september 2024 wordt verzoekster, samen met haar nicht, als niet-begeleide minderjarige aangemeld bij de Dienst Voogdij. Deze dienst stelt op 4 september 2024 eenzelfde voogd aan voor verzoekster en haar nicht.

1.3. Op 27 september 2024 dient de voogd namens verzoekster en haar nicht aanvragen in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de aanwezigheid van hun voogd en advocaat worden verzoekster en haar nicht op 6

november 2024 in het kader van deze procedure gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij worden in het bezit gesteld van attesten van immatriculatie, geldig tot 7 mei 2025.

1.4. De voogd dient namens verzoekster en haar nicht op 4 april 2025 aanvragen in tot verlenging van hun attesten van immatriculatie overeenkomstig artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, omdat er nog geen beslissing is genomen over de duurzame oplossing. De attesten van immatriculatie worden verlengd tot 7 november 2025.

1.5. De voogd dient namens verzoekster en haar nicht op 4 oktober 2025 opnieuw aanvragen in tot verlenging van hun attesten van immatriculatie overeenkomstig artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, omdat er nog geen beslissing is genomen over de duurzame oplossing. De attesten van immatriculatie worden verlengd tot 7 mei 2026.

1.6. Op 17 februari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van bevelen tot terugbrenging met betrekking tot verzoekster en haar nicht. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"*Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [N.D.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,
bevel gegeven de genaamde [K.,H.S.]
geboren te [...] op [xx.xx.2008], van nationaliteit Turkije (te zijn),
verblijvende te […],
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. In het bezit van een Turks paspoort met het nummer […], afgegeven op 23.02.2024 en geldig tot 23.02.2029. Betrokkene reisde met een Belgische visum met nummer […], afgegeven te Istanbul en geldig voor 75 dagen tussen 20.06.2024 en 18.09.2024. Daarnaast heeft betrokkene een Turkse identiteitskaart met nummer […], geldig tot 27.05.2032.

Betrokkene komt op 29.06.2024 samen met haar nicht, [T.Y.] (OV-nummer: […]), toe in België in het kader van een familievakantie, een bezoek aan de maternale oom, mijnheer [A.Y.] (OV-nummer: […], met de Belgische nationaliteit en om even tot rust te komen. Ze krijgt op 09.07.2024 een aankomstverklaring die geldig is tot 12.09.2024. Op 03.09.2024 wordt zij samen met haar nicht gemeld bij de Dienst Voogdij die de volgende dag hun voogd, mevrouw [N.D.], aanstellen.

De voogd wenst voor betrokkene en zijn zus beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 27.09.2024 een aanvraag 61/15 in waarin hij de volgende elementen aanhaalt: Betrokkene woonde met haar gezin in [I.], een klein bergdorp te Turkije, dat op 06.02.2023 werd getroffen door een aardbeving. Tijdens deze aardbeving zijn vele familieleden gestorven en was de materiële schade enorm. Hun maternale oom, [A.], was in de regio toen dit gebeurde. Hij zette samen met zijn partner verschillende hulpacties op en steunde het gezin financieel. De situatie in [I.] blijft moeilijk door de trage wederopbouw, naschokken en de afwezigheid van een school in het dorp. De mensen in het dorp slapen in tenten en de infrastructuur ontbreekt. Om betrokkene en haar nicht, [T.Y.], rust te gunnen, werden ze uitgenodigd door hun maternale oom te België om tijdens de zomervakantie van 2024 op vakantie te komen. Nu willen zij in België blijven. Ze worden beiden goed opgevangen in het gezin van [A.Y.] en gaan naar school. Er is nog dagelijks contact met het gezin te [I.]. De ouders van betrokkene wensen dat betrokkene in België kan blijven omdat de omstandigheden beter zouden zijn. Betrokkene wil ook zelf niet terug gaan naar [I.], ze wil blijven en zo snel mogelijk Nederlands leren.

Bij de aanvraag voegt de voogd de volgende documenten toe: een kopie van het paspoort, een aankomstverklaring, een ouderlijke volmacht, een brief van de burgemeester van De Haan, een schoolattest uit België en de aanstelling van de voogd. (WF.: 04.10.2024)

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15.12.1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 wordt betrokkene samen met de voogd uitgenodigd voor een interview op 06.11.2024 waar zij het volgende vertelt: Betrokkene leeft samen met haar nicht in België bij haar maternale oom en zijn gezin. Ze voelt zich goed in het gezin en amuseert zich met haar oom. Elke dag heeft ze contact met haar familie in Turkije. Ondertussen is ze ook begonnen met OKAN en komt ze goed overeen met haar klasgenoten. Al bij al lijkt betrokkene een zorgeloos leven te hebben in België. Verder vertelt ze over de reisroute naar België en haar leven in Turkije. Ze kwam eerst naar België in het kader van vakantie maar besloot te blijven omdat er meer middelen zijn in België, zeker op educatief niveau. Na de aardbeving was dit in het gedrang gekomen te Turkije. Iedereen moest met de bus naar een andere school in een andere stad. Deze route was gevaarlijk en betrokkene verklaart een accident gezien te hebben waarbij verschillende leerlingen waren overleden. Betrokkene vermeldt ook dat ze als meisje niet buiten kon gaan zonder dat mensen commentaar hadden. Daarnaast geeft ze extra duiding over haar leven in Turkije, waar ze woonde, waar ze naar school ging, hoe haar gezondheid was en hoe ze haar dagen vulde. Tot slot wordt er dieper ingegaan op het familiaal netwerk van betrokkene. Het is de wens van betrokkene om in België te blijven en dokter of politieagent te worden. Deze dromen zou ze niet kunnen waarmaken in Turkije.

Tijdens dit interview worden geen documenten neergelegd.

Een volledig verslag van dit interview is te vinden in het administratief dossier. (WF: 07.11.2024).

Betrokkene wordt op 07.11.2024 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 geldig tot 07.05.2025 en dit met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Er wordt besloten om even de situatie in Turkije af te wachten alvorens een beslissing te nemen.

Gelet op artikel 61/19 van de wet van 15.12.1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 dient de voogd ondertussen op 04.04.2025 een aanvraag in tot verlenging van het AI. Hierin geeft de voogd een korte update van de actuele situatie van betrokkene. Pleegzorg heeft een begeleiding opgestart in België. De situatie in Turkije zou nog steeds dezelfde zijn.

Bij de aanvraag voegt de voogd de volgende nieuwe documenten toe: een Plaatsingsattest van Pleegzorg West Vlaanderen en een schoolrapport van Pasen 2025. (WF: 06.05.2025)

Op 06.05.2025 wordt het AI van betrokkene in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15.12.1980, verlengd voor 6 maanden, zijnde tot 07.11.2025 en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Op 29.08.2025 wordt een familieonderzoek aangevraagd bij de Belgische Ambassade te Turkije om zo een beter zicht te hebben op de actuele familiale situatie te Turkije. Op 01.10.2025 komt een antwoord met de volgende informatie:
- Er werd een huisbezoek bij de moeder en grootvader van [H.], bij de moeder, grootvader en vader van [T.] gedaan. De families waren heel vriendelijk en antwoordden met veel enthousiasme op de vragen.
- Betrokkene kwam naar België door het trauma en verlies dat werd veroorzaakt door de aardbevingen van 06.02.2023. Indien ze in Turkije was gebleven zou ze het risico gehad hebben om een verstoring te hebben qua onderwijs, psychologische gezondheid en verdere mogelijkheden. Het was de bedoeling om op kort termijn te blijven maar dit zou nu lang termijn geworden zijn.
- De vader van betrokkene werkt als een beveiligingsofficier in het Directoraat van Migratie Management en verdient 30.000 TL per maand. De moeder woont bij haar schoonzus in een containerhuis. Het dorp heeft gelimiteerde voorzieningen, er is maar 1 markt en de dichtstbijzijnde school is 1 – 2 km weg. De familie kan hun basisvoorzieningen voldoen maar het huis is structureel zwak en heeft geen aparte kamer voor de kinderen. Er is een basisschool vlakbij, het dichtstbijzijnde ziekenhuis is op 10km afstand. Sociale voorzieningen zijn bijna niet aanwezig. De familie heeft nog nooit een kind naar het buitenland gestuurd en ontvangt ook geen ondersteuning van de staat of NGO's.
- De familie wil zorgen voor [H.] wanneer ze terug zou komen, maar ze willen niet dat ze terugkomt. Ze kunnen niet dezelfde woon- en onderwijsmogelijkheden bieden als in België.
- Bij terugkeer kan [H.] haar studies verder zetten door open secundair onderwijs, (afstand), Gezondheidszorg is aanwezig, er is echter een te kort aan dokters in de regio. Ze heeft nog veel contact met haar siblings, veel vrienden zijn overleden of verhuisd.
- De school voor de aardbeving was [G.], het gebouw is vernietigd.
- [H.] wenst in België te blijven. Bij terugkeer plant ze haar studies verder te zetten. Ze heeft nog steeds een positieve relatie met haar familie en is bereid bij hen te wonen als het noodzakelijk is.

- De familie in Turkije wordt financieel ondersteund door de oom in België. Er is geen huur om te betalen, het huis is wel nog het eigendom van de overgrootvader.
- Foto's van het huis en omgeving werden toegevoegd aan deze informatie.

Gelet op artikel 61/19 van de wet van 15.12.1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 dient de voogd ondertussen op 04.10.2025 een aanvraag in tot verlenging van het AI. Hierin geeft de voogd een korte update van de actuele situatie van betrokkene. De wederopbouw in Turkije verloopt traag maar de situatie van het gezin van betrokkene is niet veel verbeterd. Ondertussen spreekt betrokkene goed Nederlands en wil ze haar studies verder zetten.

Bij de aanvraag voegt de voogd geen nieuwe documenten toe:

Op 07.11.2025 wordt het AI van betrokkene in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15.12.1980, verlengd voor 6 maanden, zijnde tot 07.05.2026 en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en het verslag van de verbindingsambtenaar kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten haar familiale context in Turkije.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging bij haar ouders te Turkije. Zij zorgden altijd voor haar en zijn gelokaliseerd. Zij wonen namelijk nog steeds in het huis waar betrokkene is opgegroeid te […]. Hun telefoonnummers zijn gekend (+[…] & +[…]) en betrokkene heeft op regelmatige basis contact met hen. Bovendien stellen artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat er geen enkele bevoegde instantie beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. De ouders zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van hun minderjarige dochter, net zoals zij dit in het verleden waren tot aan haar komst naar België. Er kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de motieven waarom betrokkene uit Turkije vertrokken is evenwel onvoldoende ernstig zijn om de eenheid van het gezin in vraag te stellen. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er echter sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op haar veiligheid (General Comment no. 14, §61: separation should only occur as a last resort measure, as when the child is in danger of experiencing imminent harm or when otherwise necessary).

De redenen die betrokkene aangeeft waarom zij niet in Turkije wil wonen, zijn onvoldoende om te stellen dat de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt. Betrokkene haalt aan dat zij niet terug kan keren naar Turkije door de nasleep van de aardbeving op 06.02.2023. Zo haalt zij aan dat geen voorzieningen meer beschikbaar zijn in Turkije en dat het onmogelijk is om op een veilige manier te wonen. Echter wordt dit door de het onderzoek van de Belgische Ambassade te Turkije tegengesproken. Volgens dit onderzoek woont het gezin van betrokkene probleemloos, maar wel enigszins zonder luxe, op hetzelfde adres waar betrokkene haar hele leven heeft gewoond. Er zijn in de omstreken voorzieningen aanwezig, zij het in mindere mate dan voor de aardbeving. Echter weerhoudt dit niet het gezin van betrokkene ervan om hun leven verder te zetten. Er wordt naar school gegaan, gewerkt en geleefd zonder enige problemen. Hoewel het misschien niet evident is, dient opgemerkt te worden dat het niet onmogelijk is voor de ouders om in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene via eigen bescheiden middelen net zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan haar komst in België. Hetgeen ze ook momenteel nog steeds doen voor de siblings van betrokkene. Verder weerhoudt niets de familieleden te België ervan om de financiële steun die zij momenteel aan het gezin bieden, bij een eventuele terugkeer van betrokkene naar Turkije verder te zetten op afstand.
Met betrekking tot motieven van economische aard kan daarbij aansluitend gesteld worden dat socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om te leiden tot het scheiden van ouders van hun kind. Er kan immers niet voorop gesteld worden dat de socio-economische ontwikkeling meer in het belang wordt geacht dan gezinshereniging met ouders in een minder ontwikkeld land. Hoewel econo-mische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Verder haalt betrokkene aan dat ze als meisje niet naar buiten kon zonder beoordeeld te worden. Echter slaagt betrokkene er niet in om concrete voorbeelden aan te halen die zodanig ernstig zijn dat ze een scheiding met haar gezin kunnen verantwoorden. Betrokkene praat voornamelijk over de perceptie van anderen en adviezen die ze kreeg van haar ouders bij het buiten gaan. Nergens zegt ze dat ze verboden werd om haarzelf te zijn en buiten te gaan zoals ze zelf wou.
Tot slot haalt betrokkene haar studies aan als reden om in België te blijven. Ze vermeldt dat de route naar de school heel moeilijk en lang was, ze was ongeveer 20 – 25 minuten onderweg met de bus. Volgens het onderzoek van de Belgische Ambassade te Turkije is er echter een school aanwezig op amper 1 – 2 kilometer van de woning van het gezin. In België gaat betrokkene naar school in Brugge en is het traject even lang als het traject dat ze in Turkije aflegde. De duur van het traject is dan ook geen argument dat de duurzame oplossing in België plaatst. Er zijn verder geen tegenindicaties dat betrokkene in haar land niet verder een succesvolle studie zou kunnen afwerken, niets weerhoudt haar om goede schoolresultaten te behalen en haar middelbaar aldaar te voltooien. Dit geeft betrokkene ook aan, bij een terugkeer zal ze haar studies verder zetten. Er is in de regio immers voldoende kwalitatief onderwijs aanwezig, zij het via afstandsonderwijs, zij het ter plaatse. Zelfs als betrokkene het traject niet zou willen afleggen, heeft ze dus nog steeds de optie om op afstand onderwijs te volgen. Na het behalen van haar middelbaar diploma in haar land van herkomst kan zij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Turkije verbleven heeft bij haar familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar familie in Turkije. Met het gezin waar zij momenteel bij verblijft, heeft betrokkene weldegelijk een warme band, maar dit weegt niet op tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij haar ouders mocht ervaren. Alle elementen in het dossier wijzen erop dat de meest duurzame band die met haar ouders is. Hier is er sprake van een hechte band tussen ouder en kind en dit spreekt de verklaring van de ouders tegen bij het familiaal onderzoek dat ze niet wilden dat hun kind terug kwam naar Turkije. Betrokkene verklaart verder zelf tijdens haar interview dat haar oom, [A.Y.], elk jaar met zijn gezin op vakantie kwam te Turkije. Niets weerhoudt hem ervan dit te blijven doen en betrokkene nog steeds te blijven zien.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. De verklaring van betrokkene waarin zij expliciet de wens uit om in België te blijven, wordt meegenomen in deze beslissing. De argumenten die worden aangedragen vermogen evenwel niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in haar hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de situatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen. Uit verschillende elementen in het dossier blijkt dat betrokkene terecht kan in het huis van de ouders dat beschikt over de nodige basisvoorzieningen. Beide ouders van betrokkene samen met haar siblings wonen daar zonder probleem en lijken een vrij normaal leven te hebben. Er zijn geen elementen in het dossier die aantonen dat betrokkene niet opnieuw bij haar gezin zou kunnen intrekken. Voor de komst naar België leefde betrokkene daar zonder ernstige problemen, zelfs na de aardbeving bleef betrokkene nog net geen anderhalf jaar daar wonen in meer precaire omstandigheden dan de huidige. Nergens in de aanvraag wordt bewezen dat betrokkene er niet naar school zou kunnen gaan en er geen normaal en kwalitatief leven zou kunnen leiden bij haar gezinsleden. Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Turkije bij haar gezin een niet te herstellen en ernstig nadeel voortvloeit. Tot slot lijkt het ook in het belang van betrokkene om de verwerking van de aardbeving samen met haar gezin te kunnen doen. Een scheiding van haar kerngezin lijkt voor de Cel Kwetsbaren geen permanente oplossing om de gebeurtenissen van 06.02.2023 te kaderen. Zoals werd aangegeven door het gezin en betrokkene zelf, was het nooit de bedoeling om permanent in België te blijven toen ze uit Turkije vertrok. Verder geven zowel betrokkene als haar gezin aan dat een eventuele terugkeer mogelijk is. Betrokkene zegt zelf dat ze bereid is bij haar gezin te wonen als het noodzakelijk is, het gezin geeft aan dat betrokkene welkom is. Aangezien er dagelijks contact is tussen betrokkene en haar gezin, is het van groot belang dat deze band weer in ere hersteld wordt en dat betrokkene verenigd wordt met haar kerngezin.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Turkije voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor haar pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38

verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

De in hoofde van verzoeksters nicht genomen beslissing maakt eveneens het voorwerp uit van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 363 839.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 61/14 tot 61/25 en 74/13 tot 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt verzoekster de volgende toelichting bij haar middel:

"In de bestreden beslissing wordt […] besloten dat verzoekster door haar voogd dient te worden teruggebracht naar Turkije nu zij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gesitueerd in Turkije, waar verzoekster en haar gezinsleden een geldige verblijfstitel hebben. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier acht verweerder het in het belang van verzoekster om terug te keren naar Turkije, waar volgens hem nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging voor verzoekster aanwezig is en dit bij zijn ouders.
Verzoekster is het hier niet mee eens.
De bestreden beslissing is ontoereikend gemotiveerd, zowel formeel als materieel.
Hoewel verweerder stelt dat de duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar Turkije, beperkt hij zich tot een loutere bevestiging dat opvang bij de ouders mogelijk zou zijn, zonder deze bewering concreet te staven.

Uit de beslissing blijkt niet:
• op welke elementen verweerder zich baseert om te besluiten dat opvang effectief beschikbaar is;
• of een individueel onderzoek werd gevoerd naar de concrete leefomstandigheden van de ouders;
• of de feitelijke capaciteit van de ouders om verzoekster op te vangen werd nagegaan.
Een dergelijke motivering, die zich beperkt tot algemene en niet-geverifieerde aannames, voldoet niet aan de vereisten van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing is derhalve niet gebaseerd op een correcte feitenvinding en is kennelijk onredelijk.
Het loutere gegeven dat overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen voorrang moet worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, volstaat tot slot niet om de bestreden beslissing te dragen. Er moet immers ook rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind (cf. Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet), met de vraag of er garanties zijn op adequate opvang en verzorging (cf. Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet) en met de vraag of de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen (cf. artikel 74/16, § 2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).
Verzoekster is afkomstig uit [I.], gelegen in de provincie [G.] in het zuidoosten van Turkije.
Deze regio bevindt zich:
• in de onmiddellijke nabijheid van de Syrische grens;
• in een zone die gekenmerkt wordt door verhoogde veiligheidsdruk;
• in een context van socio-economische kwetsbaarheid.
Daarnaast werd de regio zwaar getroffen in 2023 door aardbevingen, met verregaande gevolgen voor de bevolking.
De aardbevingen van 2023 hebben geleid tot grootschalige vernietiging van woningen. Er was een langdurige ontwrichting van onderwijs en gezondheidszorg. Ook stelden zich heel wat aanhoudende humanitaire noden.
Tot op heden is de situatie niet volledig genormaliseerd. Talrijke gezinnen leven nog in tijdelijke of precaire huisvesting, in omstandigheden die niet beantwoorden aan elementaire levensstandaarden.
Voor een minderjarige betekent dit een ernstig risico voor fysieke en mentale gezondheid. Er stellen zich problemen op het vlak van toegang tot onderwijs, dewelke door verwerende partij worden onderkend.
Verwerende partij miskent tevens de algemene veiligheidssituatie in de regio. De regio rond [I.] wordt gekenmerkt door nabijheid van een actieve conflictzone (Syrië); een verhoogde militaire aanwezigheid; en een risico op veiligheidsincidenten (o.a. recente raketdreiging in 2026).
Deze elementen creëren een structureel instabiele omgeving.
De verzoekende partij is minderjarig en geniet bijgevolg een verhoogde bescherming.
Het is vaste rechtspraak dat minderjarigen bijzonder kwetsbaar zijn en hun belangen prioritair moeten worden beoordeeld.
De combinatie vaneen post-ramp context met een instabiele regio en de minderjarigheid verzoekster maakt dat de verzoekende partij zich in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat de verwerende partij in deze zaak uitgaat van een veronderstelling dat de opvang door de ouders mogelijk is, doch zonder dat blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders, hetgeen artikel 74/16 van de vreemdelingenwet nochtans voorschrijft.
Gelet op al het voorgaande heeft de verwerende partij onzorgvuldig geoordeeld dat verzoekster terug kan keren naar haar land van herkomst, alwaar hij kan herenigd worden met haar ouders, en bijgevolg een bevel tot terugbrenging aan haar voogd op te leggen.
De bestreden beslissing baseert zich niet op een juiste feitenvinding, is kennelijk onredelijk genomen en het aantonen van een duurzame oplossing is niet afdoende, zodat de materiële motiveringsplicht, in samenhang met de hierboven vermelde wetsartikelen, werd geschonden."

2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheids-afweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zowel de juridische als de feitelijke overwegingen zijn gekend. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

Nu in de voorliggende zaak verder geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

2.3. In zoverre verzoekster overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de voogd namens verzoekster op 27 september 2024 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de *"duurzame oplossing"* als volgt:

"2° duurzame oplossing:
– hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
– hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
– hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;".

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:
- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.
Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Het door verzoekster nog aangehaalde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verweerder zich, indien hij een beslissing tot verwijdering neemt voor een niet-begeleide minderjarige, moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst of verblijf, rekening houdend met zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.
§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.
Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:
1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;
2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;
3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.
De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

2.5. Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dat verweerder voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:
- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders legaal verblijven;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

2.6. Zoals verzoekster terecht opmerkt in haar verzoekschrift, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013, met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name gesteld dat *"de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008."* Het Hof overweegt dat het begrip *"duurzame oplossing"*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *"Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10*

van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind" in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij." Daarbij concludeert het Hof dat *"artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding."*

2.7. In de bestreden beslissing wordt in een eerste gedeelte het verloop van de procedure uitgebreid uiteengezet. Hierbij wordt ingegaan op wat in de aanvraag van 27 september 2024 werd aangevoerd en op verzoeksters verklaringen tijdens het interview van 6 november 2024. Nog motiveert verweerder dat er werd besloten om de situatie in Turkije af te wachten alvorens een beslissing te nemen. Na een eerste aanvraag tot verlenging van het attest van immatriculatie, waarin de voogd een korte update geeft over verzoeksters situatie en waarbij nieuwe documenten werden gevoegd, werd overgegaan tot een aanvraag voor een familieonderzoek bij de Belgische ambassade in Turkije om een beter zicht te hebben op de actuele familiale situatie in dit land. Op 1 oktober 2025 ontvangt verweerder een verslag van de Belgische ambassade in Turkije en de belangrijkste bevindingen hieruit worden overgenomen.

In een tweede gedeelte van de bestreden beslissing gaat verweerder over tot de eigenlijke beoordeling van de duurzame oplossing voor verzoekster als niet-begeleide minderjarige, aan de hand van de verschillende elementen die in de loop van de procedure naar boven zijn gekomen. Hij besluit dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat uit een hereniging met haar ouders, broer en zus in haar herkomstland Turkije en beslist bijgevolg – en waar verzoekster langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan – om de voogd bevel te geven om verzoekster terug te brengen naar Turkije met het oog op deze gezinshereniging. Verweerder acht deze oplossing in het hoger belang van verzoekster en oordeelt dat er voor verzoekster in Turkije nog steeds de mogelijkheid tot een adequate opvang en verzorging door haar ouders aanwezig is. Hij heeft dit standpunt concreet onderbouwd aan de hand van de verschillende elementen van het administratief dossier, waaronder verzoeksters eigen verklaringen en de bevindingen van het familiaal onderzoek dat ter plaatse in Turkije heeft plaatsgevonden.

Verweerder stelt zo vast dat verzoeksters ouders nog steeds op hetzelfde adres verblijven en daar momenteel ook instaan voor haar jongere broer en zus. Hij wijst er op dat de telefoonnummers van de ouders gekend zijn en dat verzoekster nog regelmatig contact heeft met hen. Verweerder onderstreept het belang van de eenheid van het gezin en wijst er op dat de scheiding tussen de ouders en een kind enkel kan worden overwogen in uitzonderlijke gevallen. Hij ziet geen concrete aanwijzingen van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling. Hij wijst er op dat verzoeksters ouders in het verleden altijd hebben ingestaan voor haar, alsook dat de redenen die zij heeft gegeven waarom zij niet wenst terug te keren naar Turkije onvoldoende zijn om de scheiding met haar ouders of de verbreking van de gezinseenheid te rechtvaardigen, of nog om te stellen dat de duurzame oplossing zich in België bevindt.

Verweerder houdt rekening met de door verzoekster opgegeven redenen waarom zij niet in Turkije wil wonen die verband houden met de nasleep van een aardbeving die op 6 februari 2023 plaatsvond in haar dorp en regio. Hij stelt echter vast dat haar betoog dat er geen voorzieningen meer zijn en dat het onmogelijk is om er op een veilige manier te wonen, wordt tegengesproken door het onderzoek ter plaatse door de Belgische ambassade. Op basis van dit onderzoek stelt hij vast dat verzoeksters gezin probleemloos, zij het zonder luxe, woont op hetzelfde adres waar verzoekster haar hele leven heeft gewoond en dit huis beschikt over de nodige basisvoorzieningen. Ook in de omgeving zijn volgens hem de nodige voorzieningen aanwezig, zij het in mindere mate dan voor de aardbeving, die het gezin in staat stellen hun leven er verder te zetten. Hij acht het mogelijk voor de ouders om in te staan voor de zorg, opvang en opvoeding van verzoekster via de eigen bescheiden middelen, net zoals dit in het verleden steeds gebeurde – ook na de aardbeving – en zoals zij nog steeds doen voor haar jongere broer en zus. Bovendien wijst hij er op dat de familieleden in België de huidige steun die zij bieden bij een eventuele terugkeer van verzoekster naar Turkije kunnen verderzetten op afstand.

Verweerder is nog van oordeel dat de aangehaalde socio-economische overwegingen op zich onvoldoende zijn om een scheiding tussen verzoekster en haar ouders te rechtvaardigen. Hij motiveert dat er in de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen niet kan worden gelezen dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Verweerder gaat eveneens in op verzoeksters verklaringen dat ze als meisje niet naar buiten kon gaan zonder te worden beoordeeld. Hij stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt om concrete voorbeelden aan te halen die zodanig ernstig zijn dat ze een scheiding van haar (kern)gezin kunnen verantwoorden. Verzoekster praat immers voornamelijk over de perceptie van anderen en de adviezen van haar ouders die ze kreeg bij het naar buiten gaan, zonder dat ze aangeeft dat het haar werd verboden om zichzelf te zijn of naar buiten te gaan zoals ze zelf wou.

Waar verzoekster ten slotte aanhaalde verder in België te willen studeren en wees op een lange en moeilijke route naar school die ze in Turkije diende af te leggen, wijst verweerder er op dat er in de regio van herkomst in Turkije voldoende kwalitatief onderwijs aanwezig, zij het via afstandsonderwijs, zij het ter plaatse. Hij stelt dat er volgens het onderzoek van de Belgische ambassade een school aanwezig is op amper 1 tot 2 kilometer van de woning van het gezin en dat het traject dat verzoekster in België aflegt naar school even lang is als het traject dat zij in Turkije aflegde. Hij ziet geen tegenindicaties dat verzoekster in Turkije niet verder haar middelbaar onderwijs kan voltooien, te meer nu ze zelf aangeeft dat ze haar studies zal voortzetten bij een eventuele terugkeer naar Turkije. Hij wijst op de mogelijkheid voor verzoekster om, na het behalen van haar middelbaar diploma in haar land van herkomst, volgens de geijkte procedure een aanvraag in te dienen om hogere studies in België aan te vatten.

Verweerder heeft bij dit alles de uitdrukkelijke wens van verzoekster om in België te blijven ook meegenomen in zijn beoordeling. Hij stelt dat de mening van verzoekster nog niet betekent dat de in deze mening geuite optie ook daadwerkelijk in haar hoger belang is. Hij motiveert dat het privé- en gezinsleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd niet opweegt tegen de mogelijkheid om haar leven opnieuw in haar vertrouwde omgeving in Turkije voort te zetten bij haar kerngezin. Hij benadrukt dat de meest duurzame band van verzoekster die met haar ouders is, alsook dat de oom – zoals in het verleden – nog steeds jaarlijks met zijn gezin op vakantie kan komen gaan in Turkije en zo verzoekster kan blijven zien. Hij ziet geen concrete redenen dat de ouders niet in staat zijn om hun dochter opnieuw op te vangen en te voorzien in adequate opvang en verzorging, net zoals ze dat doen voor hun andere kinderen. Hij wijst er ook op dat er nog dagelijks contact is tussen verzoekster en haar gezin en acht het van groot belang dat deze band volledig kan worden hersteld. Hij voegt hieraan toe dat het in het belang lijkt van verzoekster om de verwerking van de aardbeving samen met haar gezin te kunnen doen.

2.8. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling inzake de duurzame oplossing.

2.9. Verzoekster betoogt in de eerste plaats dat verweerder zich heeft beperkt tot een loutere bewering of veronderstelling dat een adequate opvang bij haar ouders mogelijk is, zonder dit concreet te staven en aan te tonen dat hiervoor de nodige garanties aanwezig zijn. Zij wijst er op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke elementen verweerder zich baseert om te besluiten dat opvang effectief beschikbaar is, of er een individueel onderzoek werd gevoerd naar de concrete leefomstandigheden van haar ouders en of de feitelijke capaciteit van haar ouders om haar op te vangen werd nagegaan.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat echter om het ongegrond karakter van deze kritiek vast te stellen. Zowel uit de bestreden beslissing als uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster zelf over haar situatie in Turkije en de vooruitzichten bij een eventuele terugkeer, alsook met de bevindingen van het familieonderzoek dat door de Belgische ambassade in Turkije werd uitgevoerd omtrent de (woon)situatie van verzoeksters gezin in Turkije en de aldaar beschikbare voorzieningen, waarbij onder meer haar moeder werd gehoord. Al deze elementen brachten verweerder tot de volgende beoordeling in de bestreden beslissing: "*Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de situatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen. Uit verschillende elementen in het dossier blijkt dat betrokkene terecht kan in het huis van de ouders dat beschikt over de nodige basisvoorzieningen. Beide ouders van betrokkene samen met haar siblings wonen daar zonder probleem en lijken een vrij normaal leven te hebben. Er zijn geen elementen in het dossier die aantonen dat betrokkene niet opnieuw bij haar gezin zou kunnen intrekken. Voor de komst naar België leefde betrokkene daar zonder ernstige problemen, zelfs na de aardbeving bleef betrokkene nog net geen anderhalf jaar daar wonen in meer precaire omstandigheden dan de huidige. Nergens in de aanvraag wordt bewezen dat betrokkene er niet naar school zou kunnen gaan en er geen normaal en kwalitatief leven zou kunnen leiden bij haar gezinsleden. Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Turkije bij haar gezin een niet te herstellen en ernstig nadeel voortvloeit. Tot slot lijkt het ook in het belang van betrokkene om de verwerking van de aardbeving samen met haar gezin te kunnen doen. Een scheiding van haar kerngezin lijkt voor de Cel Kwetsbaren geen permanente oplossing om de gebeurtenissen van 06.02.2023 te kaderen. Zoals werd aangegeven door het gezin en betrokkene zelf, was het nooit de bedoeling om permanent in België te blijven toen ze uit Turkije vertrok. Verder geven zowel betrokkene als haar gezin aan dat een eventuele terugkeer mogelijk is. Betrokkene zegt zelf dat ze bereid is bij haar gezin te*

wonen als het noodzakelijk is, het gezin geeft aan dat betrokkene welkom is. Aangezien er dagelijks contact is tussen betrokkene en haar gezin, is het van groot belang dat deze band weer in ere hersteld wordt en dat betrokkene verenigd wordt met haar kerngezin."

Verweerder heeft aldus duidelijk aangegeven op basis van welke elementen hij vaststelt dat er voldoende garanties zijn op een adequate opvang en verzorging door de ouders in Turkije en dat de situatie van haar ouders toelaat dat zij opnieuw in dit gezin wordt opgenomen. Gelet op met name het familieonderzoek door de Belgische ambassade in Turkije, waarbij met de familieleden in Turkije werd gepraat en een thuisbezoek werd gedaan (AD, stukken 50-74), kan verzoekster ook niet ernstig voorhouden als zou geen individueel onderzoek zijn gebeurd naar de concrete leefomstandigheden van haar ouders of hun capaciteit om haar opnieuw op te vangen. Verweerders vaststelling dat de ouders nog steeds kunnen voorzien in een adequate opvang van verzoekster berust aldus evenmin op een loutere veronderstelling of een algemene en niet-geverifieerde aanname. De Raad ziet evenmin in, en verzoekster licht dit ook niet toe, welk verder onderzoek verweerder nog had moeten doorvoeren inzake de effectieve capaciteit en mogelijkheid voor de ouders om haar terug op te vangen, te verzorgen en op te voeden in Turkije.

Nu blijkt dat verweerder met elk van de door verzoekster aangehaalde elementen rekening heeft gehouden, alsook overging tot het laten uitvoeren van een familieonderzoek in haar dorp in Turkije waarbij haar familieleden werden gesproken en hun levensomstandigheden worden geschetst, kan verzoekster niet volstaan met een vage kritiek waarbij de werkelijke motieven van de bestreden beslissing ongemoeid worden gelaten. Verzoekster laat ook na om met haar kritiek concreet te duiden op welke wijze er – volgens haar – alsnog problemen zijn met de leefomstandigheden in Turkije of de wil en capaciteit van haar ouders om haar opnieuw op te vangen, te verzorgen en op te voeden die nopen tot een andere beoordeling.

2.10. Verzoekster wijst verder in haar middel op het gegeven dat de aardbevingen van 2023 hebben geleid tot grootschalige vernielingen van woningen, een langdurige ontwrichting van onderwijs en gezondheidszorg en "*heel wat aanhoudende humanitaire noden*". Zij betoogt dat de situatie nog steeds niet is genormaliseerd en dat talrijke gezinnen nog in tijdelijke of precaire huisvestiging wonen, in omstandigheden die niet beantwoorden aan de elementaire levensstandaarden. Zij koppelt deze elementen aan een ernstig risico voor haar fysieke en mentale gezondheid als minderjarige. Zij wijst tevens op de problemen op het vlak van toegang tot onderwijs, die volgens haar door verweerder worden erkend.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, heeft verweerder rekening gehouden met de door verzoekster hieromtrent aangebrachte gegevens. Hij heeft aan de Belgische ambassade in Turkije gevraagd om een familieonderzoek ter plaatste te laten uitvoeren. In het door hen op 9 september 2025 uitgebrachte verslag, waarbij ook de nodige foto's zijn gevoegd, kan het volgende worden gelezen:

"*Mother [K.K.] has been living with her sister-in-law in a container house after the earthquake. The village they live in offers very limited facilities; there is only one market, and the nearest school is 1–2 km away.*
The family can cover basic needs, but the house is structurally weak and does not provide a separate room for the children.
There is a primary school nearby, while the nearest hospital (Islahiye State Hospital) is about 10 km away. Social facilities are almost non-existent." (AD, stuk 65)

(eigen vertaling: "*moeder K.K. leeft met haar schoonzus in een containerhuis na de aardbeving. Het dorp waar zij wonen biedt weinig voorzieningen; er is maar één markt en de dichtsbijzijnde school is 1-2 km ver. De familie kan voorzien in de basisnoden, maar het huis is structureel zwak en biedt geen aparte kamer voor de kinderen. Er is een basisschool in de buurt, terwijl het dichtsbijzijnde ziekenhuis (Islahiye State Hospital) ongeveer 10 km ver is. Sociale voorzieningen zijn praktisch onbestaande.*"

Verder wordt gesteld als volgt:

"*o SCHOOL – SCOLARITÉ: If [H.] returns, she is expected to continue her studies through open high school (distance education).*
o MEDISCHE VERZORGING – SOINS MEDICAUX: Access to healthcare is possible (nearest hospital approx. 20 km), but services are limited due to a shortage of doctors after the earthquake.
o ALGEMEEN WELZIJN – BIEN-ÊTRE GÉNÉRAL: A significant part of her social circle has either died in the earthquake or moved to other cities. She maintains close contact with her siblings in Türkiye."
(AD, stuk 65).

(eigen vertaling: "*Scholing: als H. terugkeert, zal zij haar studies voortzetten via een open middelbaar (afstandsonderwijs).*
Medische verzorging: toegang tot gezondheidszorg is mogelijk (dichtstbijzijnde ziekenhuis ongeveer 20 km ver), maar de diensten zijn beperkt door een tekort aan artsen na de aardbeving.

Algemeen welzijn: een groot deel van haar sociale cirkel is ofwel overleden tijdens de aardbeving ofwel verhuisd naar andere steden. Ze onderhoudt nauw contact met haar broer en zus in Turkije.")

Op basis van dit verslag stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat "*het gezin van betrokkene probleemloos woont, maar wel enigszins zonder luxe, op hetzelfde adres waar betrokkene haar hele leven heeft gewoond. Er zijn in de omstreken voorzieningen aanwezig, zij het in mindere mate dan voor de aardbeving. Echter weerhoudt dit niet het gezin van betrokkene ervan om hun leven verder te zetten. Er wordt naar school gegaan, gewerkt en geleefd zonder enige problemen. Hoewel het misschien niet evident is, dient opgemerkt te worden dat het niet onmogelijk is voor de ouders om in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene via eigen bescheiden middelen net zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan haar komst in België. Hetgeen ze ook momenteel nog steeds doen voor de siblings van betrokkene. Verder weerhoudt niets de familieleden te België ervan om de financiële steun die zij momenteel aan het gezin bieden, bij een eventuele terugkeer van betrokkene naar Turkije verder te zetten op afstand.*"

Verweerder erkent aldus dat het kerngezin van verzoekster niet in luxe leeft, dat zij maar een bescheiden inkomen hebben en dat het niet altijd vanzelfsprekend is om in hun dorp te wonen, maar dit alles neemt volgens hem niet weg dat het huis van de ouders beschikt over de nodige basisvoorzieningen, dat de gezinsleden er probleemloos kunnen wonen, dat er voorzieningen aanwezig zijn in de regio en dat verzoekster haar studies zal kunnen voortzetten. Verweerder stelt zo, op basis van het verslag van de Belgische ambassade, ook vast dat verzoekster na terugkeer naar haar gezin in Turkije nog steeds de mogelijkheid zal hebben om naar school te gaan, fysiek of door het volgen van afstandsonderwijs. Verder benadrukt verweerder dat de familie van verzoekster nog steeds zorgt voor de jongere broer en zus van verzoekster, dat zij op zeer regelmatige basis contact hebben met verzoekster en dat zij vol enthousiasme spreken over verzoekster en hebben toegezegd om voor haar te zorgen indien er sprake zou zijn van een terugkeer.

Verzoekster gaat niet concreet in op de bevindingen van het familieonderzoek of de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Door enkel op zeer vage wijze te stellen dat de algemene situatie nog niet volledig is genormaliseerd en zich te beperken tot een blote en niet-onderbouwde bewering dat haar fysieke gezondheid in gevaar zou zijn bij terugkeer, weerlegt zij de voormelde vaststellingen niet en toont zij niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat er wel degelijk voldoende garanties zijn dat de ouders opnieuw kunnen instaan voor een adequate opvang en verzorging. Het is alleszins ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een gebrek aan luxe of het loutere gegeven dat de voorzieningen in de regio nog steeds beperkter zijn dan voor de aardbeving, nog geen scheiding tussen verzoekster en haar ouders, alsook haar jongere broer en zus, rechtvaardigt. Verzoekster laat ook na om concreet te duiden welke andere problemen er zouden zijn bv. op vlak van onderwijs, die (onterecht) niet zouden zijn onderzocht door verweerder.

Wat betreft verzoeksters mentale gezondheid, heeft verweerder nog gemotiveerd dat het in haar belang is om de verwerking van de aardbeving samen met haar (kern)gezin te kunnen doen en dat een scheiding van haar kerngezin geen permanente oplossing is om de gebeurtenissen van 6 februari 2023 (dag van de aardbeving) te kaderen. Opnieuw laat verzoekster na om in te gaan op deze motieven, die zij zodoende evenmin weerlegt.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet concreet aan dat de socio-economische situatie in haar dorp en regio in Turkije, ook niet na de aardbeving, niet of onvoldoende concreet in rekening is gebracht, of dat ter zake bepaalde elementen onterecht over het hoofd zijn gezien.

2.11. Verzoekster betoogt ten slotte dat het dorp waarvan zij afkomstig is in de onmiddellijke nabijheid van de Syrische grens ligt, in een zone die wordt gekenmerkt door een verhoogde veiligheidsdruk. Zij stelt dat haar regio van herkomst aldus een structureel instabiele omgeving vormt.

De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster deze elementen niet eerder in het kader van haar aanvraag heeft opgeworpen. Het komt toe aan verzoekster om alle nuttige elementen in haar aanvraag te vermelden of desgewenst haar aanvraag te actualiseren. In casu blijkt noch uit haar originele aanvraag (AD, stuk 20), noch uit de aanvragen tot verlenging van haar attest van immactriculatie (AD, stukken 38 en 48), noch uit haar interview (AD, stuk 23), dat zij haar land van herkomst omwille van deze elementen zou hebben verlaten, dan wel dat zij vond dat deze elementen een reden vormden voor het bepalen van een duurzame oplossing in België, in plaats van bij haar kerngezin in Turkije. Bovendien wordt er ook nergens in het verslag van 9 september 2025 door de Belgische ambassade in Turkije (AD, stuk 65) gewezen op een gevaar voor terugkeer naar de regio van herkomst omwille van de nabijheid van de Syrische grens, noch blijkt dit uit de getuigenissen van verzoeksters familie.

Het kan verweerder niet worden verweten dat hij bij het bepalen van de duurzame oplossing geen rekening heeft gehouden met elementen die niet tijdig als relevant element zijn aangebracht. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoekster nalaat om haar blote beweringen met een begin van bewijs te ondersteunen.

2.12. Gelet op alle elementen en stukken waarmee verweerder rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing, namelijk *"de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en het verslag van de verbindingsambtenaar"*, besluit de Raad dat verweerder een grondig onderzoek heeft verricht naar het bepalen van de duurzame oplossing. Verzoekster had hierbij de mogelijkheid haar standpunt uiteen te zetten en het verslag van familieonderzoek, dat bestaat uit 7 pagina's en waarbij meerdere foto's zijn gevoegd, getuigt van een gedegen en grondig onderzoek ter plaatse in Turkije naar de gezins- en familiale context en de leefomstandigheden van haar gezin. Verzoekster toont niet aan dat verweerder over onvoldoende gegevens beschikte om de duurzame oplossing vast te stellen.

Verzoekster weerlegt verder met haar kritiek de mogelijkheid en wenselijkheid van een gezinshereniging met haar kerngezin niet en toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar ouders in staat kunnen worden geacht om te voorzien in een adequate opvang en verzorging voor haar in Turkije en in dit verband voldoende garanties voorliggen. Zij laat alleszins volledig na om in haar middel concrete elementen aan te brengen die de voorliggende garanties onderuit kunnen halen. Zij kan ook niet overtuigen dat het hoger belang van het kind niet of onvoldoende in rekening is gebracht.

2.13. Een schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.14. Verzoekster alludeert in de hoofding van haar middel nog op een schending van de artikelen 61/15, 61/16, 61/19 tot 61/25, 74/14 en 74/15 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat volledig na om concreet te duiden op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.15. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

2.16. Gelet op artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet is de Raad bevoegd om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, waardoor er niet langer uitspraak hoeft te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS